

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Solvuntur obiectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

nem Christi; ista verò lapsus generis humani per peccatum originale, cui DEUS vult succurrere voluntate antecedenti; ideòque decrevit Incarnationem Christi: ergo præsupponitur ante electionem ad gloriam voluntas creandi genus humanum. Unde & D. August. ep. 105. *Christus non pro illis ut homines conderentur, sed pro impiis mortuus est, ut justificarentur.*

5. Quæritur secundò. An gratia interrupta per peccatum & per penitentiam reviviscens sit effectus prædestinationis?

Respondeo affirmativè: nam huic gratiæ in æterna vita respondet specialis gradus gloriæ; nec proinde aliquid deest de conditionibus ad effectum prædestinationis requisitis.

6. Quæres tertio. Idémne dicendum de auxiliis gratiæ merè sufficientibus?

Respondeo negativè. Illa quippe auxilia gratiæ sunt effectus prædestinationis, quæ certò & per se conducunt ad consecutionem gloriæ, sed auxilia merè sufficientia, neque certò, neque per se conducunt ad consecutionem gloriæ, eò quòd sint communia reprobis & electis, neque habeant infallibilem connexionem cum gloria; cum pertineant non ad voluntatem consequentem, sed antecedentem, quæ ipsum gloriæ finem efficaciter non intendit. Ideo D. August. l. de prædest. SS. c. 16. illam vocationem electorum pro effectu prædestinationis agnoscit, quæ est certa secundum propositum. *Peccat DEUS, inquit, prædestinatos multos filios suos, & non eà vocatione, quæ vocati sunt, qui noluerunt venire ad nuptias, sciens, esse quandam certam vocationem eorum, qui secundum propositum vocati sunt.*

7. Quæres quartò. Sitne permissio peccati in electis effectus prædestinationis?

Respondeo negativè. Ratio est. Omnis effectus prædestinationis est beneficium supernaturale ex voluntate consequente & providentia speciali à DEO datum & per se conducens ad consequendam gloriam: atqui permissio passiva peccati, quæ est carentia gratiæ, ex qua infallibiliter sequitur lapsus in peccatum, de se potius est pœna, quàm beneficium, neque pertinet ad voluntatem beneplaciti & providentiam specialem, atque quantum est ex se magis conducit ad damnationem, quàm vitam æternam: ergo non potest propriè dici effectus prædestinationis.

8. Quæres quintò. An ad aliquos effectus prædestinationis detur causa in ipso electo? Respondeo, ad aliquos effectus dari causam in ipso electo, non verò ad omnes. Ratio primi est; quòd aliqua gratia cadat sub merito ipsius prædestinati; unde boni operis intuitu sæpè à DEO confertur ulterior gratia. Ratio secundi est; quia non omnis gratia cadit sub merito, nempe prima, & ultima perseverantiæ finalis, de qua Theologi in Tract. de gratia. Ex quo etiam deduces, quòd unus alteri aliquos effectus prædestinationis etiam primam gratiam, ut Stephanus Paulo, de congruo mereri possit.

§. II.

Solvuntur objectiones.

9. Objic. primò authoritatem S. D. hinc a. 8. in arg. sed contra probantis prædestinationem

juvari precibus Sanctorum, ex eo, quòd Genes. 25. precibus Isaac DEUS annuit, ut Rebecca conciperet Jacobum. Addit in c. *Ita prædestinatio salus alienius, ut etiam sub ordine prædestinationis cadat, quiddam hominem promovet ad salutem, vel orationes propria, vel aliorum, vel alia bona, vel quiddam huiusmodi, sine quibus aliquis salutem non consequitur.* Et in 1. dist. 41. q. 1. a. 4. *Unde secundum hoc omnis causa, cuius operatio interveniente completur effectus prædestinationis, dicitur prædestinationem juvare.* Et ibidem in c. dicit. *quòd motus cali & omnes causa naturales juvant prædestinationem, inquantum eorum effectus perferitur generatio & sustentatio electorum.* Quod etiam videtur significasse Apostolus Rom. 8. dicens: *Diligentibus DEUM omnia cooperantur in bonum.*

Respondeo, ex his omnibus non plus inferri quàm quòd hæc enumerata concurrant ad effectum prædestinationis, non autem, quòd omnia sint effectus ipsius. Bonus igitur usus bonorum naturalium est propriè effectus prædestinationis, cui ipsa dona naturalia & substantia prædestinati per modum materiæ, subjecti, & occasiois deserviunt; alioquin aequè præditis, quàm prædestinatis communia. Cæterum si contendas, hæc omnia, quæ quoquò modò concurrunt, & prædestinatis extrinsecè à DEO ordinantur in finem salutis, esse prædestinationis effectus minus proprios, quaestio erit de nomine.

Objicies secundò. Gratia reviviscens, & influens in consecutionem gloriæ, non est eadem numero cum illa gratia, quæ fuit destruda per peccatum: ergo gratia interrupta & destruda non est effectus prædestinationis.

Respondeo. Non est eadem numero gratia physicè & materialiter, concedo; moraliter & formaliter, quantum ad æquivalentiam cum priori in iure ad gloriam æternam, nego.

Instabis. Prima gratia Adami habita in statu innocentia, & postea per peccatum perditam, non fuit effectus prædestinationis; quamvis eadem ut recuperata per penitentiam fuerit effectus prædestinationis: ergo gratia interrupta per peccatum, non rectè dicitur effectus prædestinationis.

Respondeo. Hoc esse Speciale in gratia innocentia, quam Adamus habuit, quòd ista non fuerit Adamo collata ex efficaci intentione illum glorificandi, neque ordinata ad perseverantiam finalem; unde ut sic non est effectus prædestinationis; quatenus verò reparata ex merito Christi sic conferebatur ex intentione efficaci glorificandi Adamum. At verò gratia alterius prædestinati, quantumvis per peccatum interrupta, confertur tamen ex efficaci intentione eundem glorificandi.

Ais. Gratia non nisi ut reparata influat in effectum gloriæ, distinguo. Ut reparata influat, ut reparatio sit formalis ratio influendi, nego; conditio sine qua non, concedo, de quo in Tract. de reviviscencia meritorum.

Objicies tertio. Quidquid à DEO preparatur electis ex intentione beatitudinis ipsius conferenda, est effectus prædestinationis: sed permissio peccati preparatur electis ex intentione ipsius conferendi æternam beatitudinem: ergo permissio peccati est effectus prædestinationis. Minor pro-

probatur. nam Psal. 118. David: *Bonum mihi, quia humiliasti me.* & glossa ex D. Augustino de lapsa ad illud c. 8. ep. ad Rom. *Diligentibus DEUM omnia cooperantur in bonum: usque adeo omnia, ut si qui eorum deviant, & exorbitant, etiam hoc ipsum faciat eis proficere in bonum, quia humiliores redeunt atque cautiores.*

Respondeo. Etiam ex his plus non probati, quam quod bonus usus electorum, quo ex occasione lapsus in peccatum resurgunt fortiores, esse effectum prædestinationis, non ipsam permissionem lapsus, quæ ex se non est beneficium, est

communis reprobis & electis, & pertinet ad providentiam generalem etiam quoad materiale peccati, non ad speciale.

In forma nego minorem: non enim permissio peccati præparatur electis, siquidem præparatio significat supernaturale beneficium, quod per specialem providentiam ex intentione conferendæ salutis electo confertur, permissio autem peccati non est ex voluntate speciali & positiva beneplaciti, sed ex voluntate solum permissiva & generali.

DISPUTATIO XIX.

DE

Providentia reprobante.

Prædestinationi Doctor Angelicus art. 3. subnectit reprobationem: nam & ipsa pars Providentiæ Divinæ est, & cum oppositorum eadem sit disciplina, examinata naturâ prædestinationis subnectenda est consideratio reprobationis, quam Magister in 1. dist. 4. definit, quod sit *præscientia iniquitatis quorundam, & præparatio damnationis eorundem.* Et rursus: *præscientia malitiæ in quibusdam non finiendæ, & præparatio pœnæ non terminandæ.* De qua proinde fit

ARTICULUS I.

An reprobatio habeat sui causam in reprobo?

SUMMARI A.

1. Congruentia reprobationis.
2. Est pars altera providentiæ formaliter consistens in actu imperii.
3. Divisa reprobationis in positivam & negativam.
4. Reprobatio positiva sequitur prævisionem demeritorum.
5. Reprobatio negativa præcedit prævisionem peccati personalis in reprobo.
6. Permissio peccati personalis est effectus reprobationis.
7. Nemini fit injuria per reprobationem negativam aut propria demerita.
8. Antereprobatio negativa pro causa habeat peccatum originale?
9. Comparativa reprobatio non habet aliam causam, quam rationabilem DEI voluntatem.
10. Ad reprobationem negativam per se sufficit titulus beneficii indebiti.
11. Probabile est de facto in hominum reprobatione accepisse titulum peccati originalis.
12. Auctoritati S. Augustini jungitur auctoritas D. Thomæ.
13. Quomodo originale dici possit effectus reprobationis?
14. Originale est adequata causa reprobationis ex S. Augustino.
15. Et ratione.
16. Exponitur mens Concilii Trid. quomodo nihil damnationis sit in regeneratis.
17. Non sequuntur ex nostra sententia duæ contrariæ voluntates in DEO.

§. I.

Reprobatio positiva præsupponit demerita reprobi.

Aliquas creaturas rationales reprobari h. e. ad æternam supplicia deputari tam ex hominibus, quam Angelis, aperte constat ex Matth. 25. *Ita maledicti in ignem æternum, qui præparatus est diabolo, &c.* & pluribus aliis Scripturæ locis. Cujus rei congruam rationem reddit S. D. hic q. 23. a. 3. quod sicut ad generalem providentiam pertinet, aliquem defectum in rebus permittere, ita spectet ad specialem providentiam, ut non tantum aliquos ordinet in vitam æternam, sed etiam præcipue ad manifestandam magnitudinem suæ misericordiæ in electis, gratiæ necessitatem, arbitrii creati defectibilitatem, suæque justitiæ pulchritudinem, ut permittat aliquos ab isto sine vita æterna deficere. quæ ratio delumpta est ex Apostolo: Rom. 9. dicente: *DEVM sustinuisse in multa patientia vasa iræ, apta in interitum, ut ostenderet divitiis gloriæ suæ in vasa misericordiæ.*

Ex iis quoque, quæ de prædestinatione sunt dicta, constat, reprobationem positivè acceptam esse partem objectivam Divinæ Providentiæ; sicut enim effectus glorificationis aliquorum debet præexistere in Divina Providentiæ prædestinante; ita effectus damnationis aliquorum in Divina providentiæ reprobante: quæ de causa etiam consistit formaliter in actu immanente intellectus practici (quem imperium vocamus) permissionem peccati & finalis impœnitentiæ ordinantis in